

Arcana Academy

Elise Kova

Arcana Academy

Deel 1 in de *Arcana Academy*-serie

Vertaald door Iris Bol, Marcel Rouwé en Valérie Janssen

ISBN 978-90-492-0535-5
ISBN 978-94-023-2629-1 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Arcana Academy*
Vertaling: Iris Bol, Marcel Rouwé en Valérie Janssen
Omslagontwerp: Micaela Alcaino, bewerkt door Bob Pauw Grafisch Ontwerp
Omslagbeeld: © Micaela Alcaino
Tarotkaart: © Jester Story Art, gebaseerd op een schets van Leora Kannekens
Kaart en hoofdstukillustraties: © Diana Dworak
Schutbladen: © Bob Pauw Grafisch Ontwerp
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 by Elise Kova. All rights reserved.
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

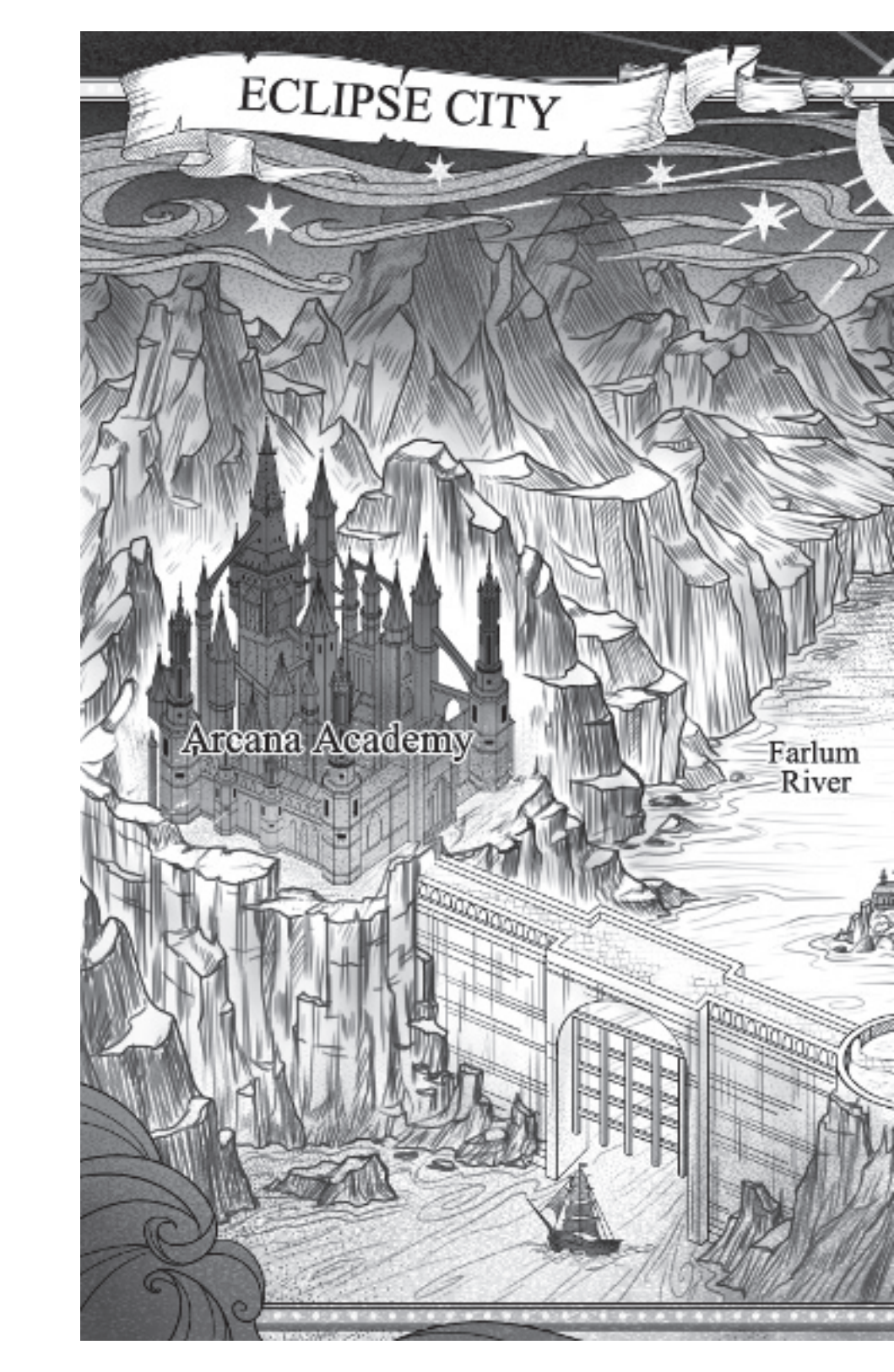
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Jenny
Bedankt voor je geloof in mij.

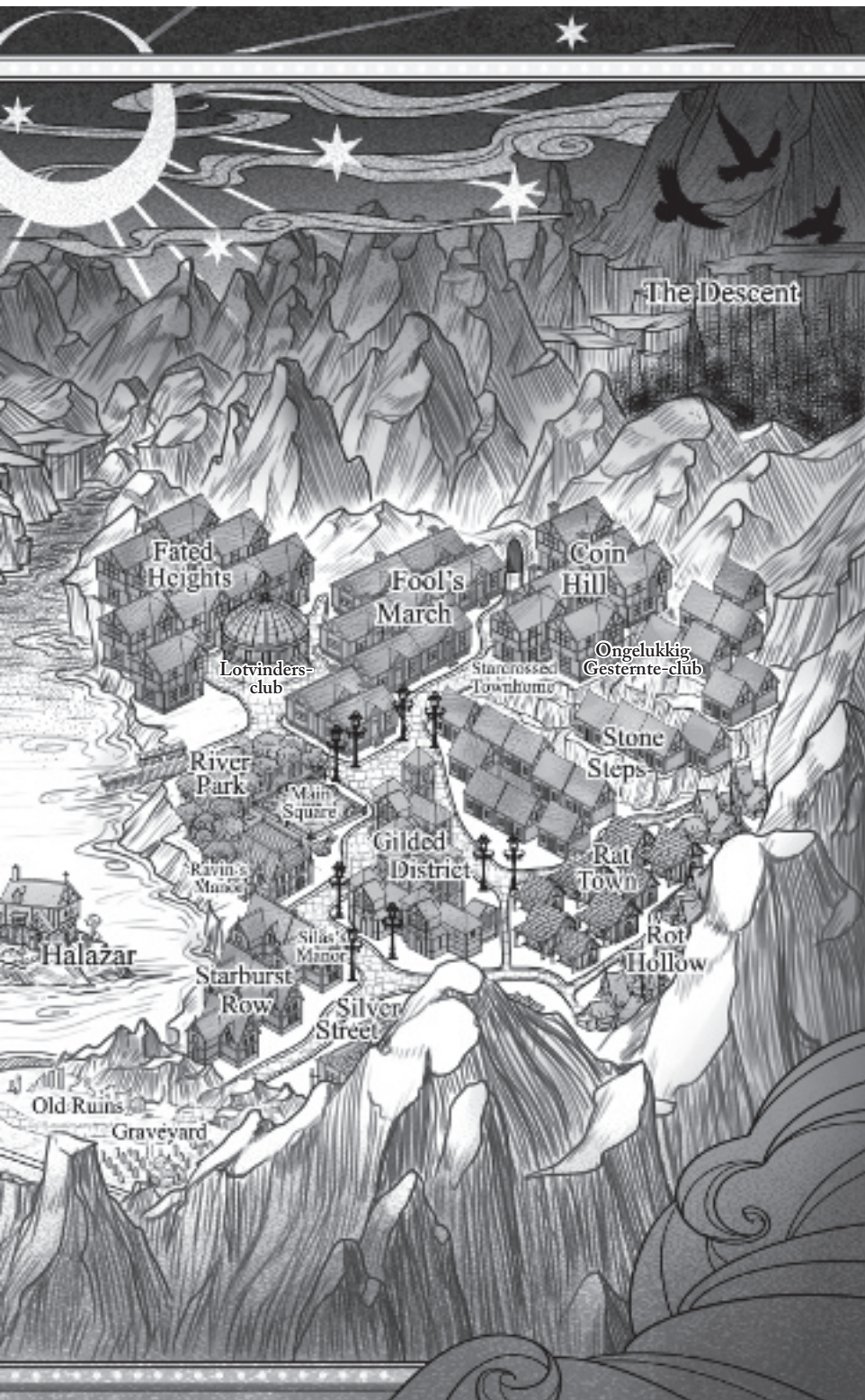

ECLIPSE CITY

Arcana Academy

Farlum
River

The Descent

Fated Heights

Fool's March

Coin Hill

Lotvinders-club

Starcrossed Townhome

Ongelukkiig Gesternte-club

River Park

Main Square

Stone Steps

Ravin's Manor

Gilded District

Rat Town

Halazar

Starburst Row

Silver Street

Rot Hollow

Old Ruins

Graveyard

Breken of sterven. Het is het een of het ander in de Halazargevangenis. Maar ik vertik het om een van beide te doen.

Twee bewakers naderen mijn cel. De voorste draagt een ergerlijk efficiënte lantaarn. Nu ik bijna een jaar geen zonlicht heb gezien is lamplicht al genoeg om me te verblinden.

Het is te snel om mij alweer te komen halen. Ik verwacht dat ze voorbij zullen lopen, maar voor mijn celdeur blijven ze staan. Ik herken ze geen van beiden omdat gevangenisdirecteur Glavstone de bewakers voortdurend wisselt. Want mensen die hier te lang blijven, zouden te veel aan de weet kunnen komen.

‘Clara Graysword?’ *Graysword*: de naam die alle wezen of ongewenste kinderen in Eclipse City krijgen. De naam die ik heb opgegeven bij mijn arrestatie. De naam die de wereld vertelde dat ik geen familie had die ik in mijn val kon meesleuren.

Ik hef mijn kin bij wijze van antwoord.

‘Je moet op audiëntie komen.’ De man heft zijn lantaarn hoger, alsof hij me beter probeert te bekijken tussen de tralies door. Helaas voor hem hebben ze me hier laten wegrotten, iets wat mijn gezicht duidelijk weerspiegelt.

‘Klinkt heel officieel.’ Mijn stem breekt, want mijn keel is droger dan

as van taxushout. ‘Bij wie?’ Zonder antwoord te geven stoppen de bewakers een sleutel in het zware hangslot op mijn deur.

Gewoonlijk wordt dat slot een keer per week opengemaakt, en ze zijn me drie dagen geleden al komen halen. Op die dagen word ik rechtstreeks naar een piepkleine verborgen kast in het kantoor van directeur Glavstone gebracht, waar ik tarotkaarten voor hem inkt in ruil voor de weinige kleine gerieflijkheden die er in deze tombe te vinden zijn. Maar ik zou dat werk zelfs zonder marchanderen hebben gedaan. Daardoor heb ik mijn geest scherp en mijn handen vaardig kunnen houden voor mijn ontsnapping.

Want of ik het nou op eigen kracht doe of dat mijn familie me komt halen, ontsnappen zal ik. *Ik vertik het om hier dood te gaan.*

De mannen doen een stap opzij en ik ga tussen hen in staan. Zodra mijn ogen aan het lantaarnlicht gewend zijn, zie ik de plek waar ik gevangen word gehouden duidelijker dan ooit tevoren. Duidelijker dan ik had willen zien, om eerlijk te zijn.

Bij de Twintig kaarten van het Grote Arcana! Halazar is echt afgrijselijk.

De muren zitten vol viezigheid, bloed en andere substanties waar ik van mezelf nooit aan mag denken. Ik kan me de stank die hier hangt slechts inbeelden, want mijn neus is er al zo lang door overweldigd dat ik helemaal niets meer ruik.

Mijn medegevangenen sissen naar ons en kruipen daarna weg voor het felle schijnsel van de lantaarn, terug naar hun eigen veilige schaduw. Ze zijn verworpen tot beesten, met hun kleren aan flarden, net als de mijne, en kruipen op handen en knieën over het vuil.

In de duisternis kwijnen de geesten en de lichamen van de gevangenen weg. Dit is de meest naargeestige gevangenis in het hele koninkrijk Oricalis, de plek waar het ergste uitschot belandt. Moordenaars, verkrachters, kindermisbruikers en mensen zoals ik... die de euvele moed hadden het arcana te gebruiken terwijl ze niet onder toezicht van de kroon stonden.

Ik word door een voor mij onbekende gang geleid en we gaan een smalle trap op. De bewaker achter mij houdt zijn hand op de pommel

van zijn zwaard, maar neemt niet de moeite om het wapen uit de schede te trekken. Openlijke dreigementen zijn hier niet nodig. *Waar kun je naartoe?* is de onuitgesproken vraag.

Door een spleet in de muur boven aan de trap blaast een ijzige windvlaag naar binnen en geselt mijn gezicht. Ik kijk door de spleet naar de kolkende rivier. De avond valt, of misschien breekt de ochtend juist aan, door de bewolking is het lastig te zien. Hoe dan ook, onwillekeurig knijp ik mijn ogen halfdicht. Ik zie enkel bergen, dus we kijken uit op het westen, weg van de stad.

Ik adem lucht in die zo koud is dat mijn longen ervan branden. Ik ben verworden tot een schepsel van viezigheid dat niet eens meer weet hoe het schone lucht moet inademen.

‘Doorlopen.’ De bewaker achter me geeft me een duw. Ik struikel en zoek steun bij de muur, waardoor een van mijn broze nagels afscheurt tot het nagelbed. Maar mijn lichaam heeft al zo veel mishandelingen ondergaan dat ik de pijn nauwelijks voel.

We blijven staan voor een deur die ik niet ken met een houtsnijwerk van een zwaard dat uit een wolkendek tevoorschijn komt. Op de punt van het zwaard staat een kroon en langs de kling kronkelen rozenranken omlaag.

De iconografie is onmiskenbaar – de Aas van Zwaarden. De eerste kaart van het kaartteken. Het symbool van de koninklijke familie van Oricalis. Aan weerszijden van de deur staan twee ridders in zilverkleurig borstkuras. Geen stadsordebewakers of gevangenenbewakers, maar *koninklijke ridders*. Stellis, worden ze genoemd. Een elite-organisatie van de allerbeste krijgers in het koninkrijk die hebben gezworen de kroon te beschermen en de wetten te handhaven. Er wordt gezegd dat hun vaardigheden en krachten slechts worden overtroffen door hun wreedheid. Achter de gesmede sierwaaiers van kleine zwaarden bij de oorbeschermers van hun helm steken duifwitte en raafzwarte pluimen omhoog.

Heel even ben ik niet meer in Halazar, maar terug in mijn laatste uren in Eclipse City, toen ik door Stellis, gekleed in een soortgelijk borstkuras, tegen de grond gedrukt werd in aanwezigheid van een rechter van clan Gehangene. Ik weet nog precies hoe de koude vloer

tegen mijn wang voelde. Die vormde een schril contrast met de verzen-
gende hitte van mijn schaamte – ik was namelijk gewaarschuwd dat ik
in een val zou lopen, maar had de waarschuwing in de wind geslagen.

Het vergt het laatste restje van mijn kracht om kalm te blijven. Om
te voorkomen dat mijn handen gaan trillen. Om niet in te storten, al
hoor ik de woorden van de rechter opnieuw door mijn hoofd galmen:
*Bij dezen veroordeelt de kroon u tot een levenslange gevangenisstraf in
Halazar.*

‘Uwe hoogheid, we brengen u de gevangene,’ roept een Stellis-ridder
door de deur heen.

Hoogheid? Nee. Nee, nee, nee. Ik word bijna overweldigd door de
neiging om te vluchten.

‘Breng haar binnen,’ commandeert een stem die weinig meer is dan
een fluistering van schaduw en even koud is als de donkerste winter-
nacht.

De deur zwaait open en ik zie een ruime, overdadig ingerichte ka-
mer die totaal uit de toon valt in Halazar. Aan weerszijden van de deur
staan vier kasten van taxushout – het is een teken van rijkdom om dat
soort hout te gebruiken voor meubilair in plaats van het te verbranden
om er inktpoeder van te maken. Zware fluwelen gordijnen houden de
kou buiten en laten nauwelijks lichtstraaltjes binnen.

De enorme overdaad is schokkend. Een man, van top tot teen ge-
kleed in al even luxe pikzwarte kleding, zit ontspannen in een van de
fauteuils met zijn voeten op de rug van gevangenisdirecteur Glavstone.

De gespierde armen van de gevangenisdirecteur trillen onder het ge-
wicht van de hielen van de andere man – en door de duizenden snij-
wondjes over zijn hele lichaam. De bleekheid van zijn huid vormt een
scherp contrast met al het bloed, wat de wreedheid extra benadrukt.

Ik zou van blijdschap kunnen glimlachen nu ik de gevangenisdirec-
teur zo vernederd zie, ware het niet dat al mijn haren overeind zijn
gaan staan. Alles rond de man in de fauteuil straalt gevaar uit. Zelfs het
licht lijkt bang voor hem te zijn.

Prins Kaelis, de tweede van drie zonen van het koninkrijk Oricalis,
werper van omgekeerde kaarten en rector van de Arcana Academy. De

prins die een hele clan van edelen heeft vernietigd. Een man wiens naam in Oricalis gelijkstaat aan wanhoop. Een man van wie ik alle reden heb om te geloven dat hij mijn moeder heeft vermoord... En de man die mij in Halazar heeft laten opsluiten.

‘Clara Graysword.’ Hij zegt het traag, alsof hij uitspreken van mijn naam pijnlijk vindt. Als ‘Graysword’ hem al ergert, zou ik hem dolgraag mijn echte naam horen zeggen. Maar die is een van mijn diepst bewaarde geheimen.

‘Uwe koninklijke hoogheid.’ Ik dwing mezelf om effen, zelfs verveeld te klinken. Om te doen alsof ik zijn naam niet elke maand van het afgelopen jaar heb vervloekt en geen plannen heb gesmeed om me op hem te wreken.

‘Ga zitten.’ Er speelt een spottende glimlach om zijn lippen.

Ik wil hem in zijn gezicht spugen. Maar ik doe wat me wordt gezegd en ga het vertrek binnen, waar ik om de plas bloed heen loop die onder de gevangenisdirecteur is ontstaan. Wanneer ik langs de directeur loop krijg ik een beter beeld van zijn verwondingen. Elk van zijn honderden wonden is het resultaat van een volmaakt zuivere snede die zelfs zijn dikke leren wambuis heeft doorkliefd. Ik heb weliswaar gehoord over de vernietiging die een bedreven Arcanist met de Ridder van Zwaarden-kaart kan veroorzaken, maar dat nog nooit met eigen ogen gezien – bovendien heb nog nooit iemand zó gehaat om de kaart tegen diegene te gebruiken.

Tenminste, voordat ik Kaelis ontmoette.

Nu ik tegenover de prins zit, neem ik hem even openlijk op als hij dat bij mij doet.

Alles aan prins Kaelis is onverbiddelijk, alsof een kunstenaar is uitgedaagd de bruutst denkbare interpretatie van mannelijkheid te geven. Zijn laarzen van patentleer hebben een bijna spiegelende glans. Zijn strakke broek spant om zijn sterke dijen. Onder zijn ruimvallende jas versierd met wel duizend ingewikkeld geborduurde zwaarden van zilverdraad draagt hij een zwart overhemd met een kraag die nauwelijks zichtbaar is. Om zijn hals hangt een ketting van donkere, platte ijzeren schakels met een hanger van een zwaard dat een kroon op de pommel

heeft. Donkerpaars, bijna zwart haar omlijst zijn gezicht in slordige golven en hullen zijn ogen in permanente schaduw.

Hij straalt macht en waardigheid uit, een groot contrast met mijn eigen uiterlijk: mijn botten steken bijna door mijn vel heen. Mijn haar is nooit bijzonder opmerkelijk geweest, noch in textuur, noch qua bruine kleur, en is nu grof afgeknipt bij mijn oren omdat het in de diepten van Halazar onmogelijk is om geen klitten in je haar te krijgen. Mijn gevangenisuniform ziet eruit alsof ik het heb gedragen vanaf de dag dat ik hier aankwam, wat ook zo is.

‘Als je weet wie ik ben, heb je vast wel een idee waarom ik hier ben.’ Hij drukt zijn vingertoppen tegen elkaar en brengt zijn handen daarna naar zijn lippen.

‘Ik heb zo mijn vermoedens, uwe hoogheid.’ Het uitspreken van zijn titel veroorzaakt een bittere smaak in mijn mond.

‘Goed. En het is helemaal fijn dat je nog een gesprek kunt voeren. Halazar heeft de eigenschap om mensen... de mond te snoeren,’ mompelt hij.

De mond te snoeren? Te breken zal hij bedoelen. Te verbrijzelen. Niet dat ik veel sympathie heb voor de meesten die in deze vervloekte ruimten worden vangengehouden. Maar er zitten een paar goede mensen bij, zoals ik, die alleen zijn gestraft omdat ze hebben geprobeerd een beter leven voor zichzelf en hun dierbaren te scheppen.

Kaelis steekt een hand in zijn jas en haalt er een spel handbeschilderde kaarten uit waarvan elke kaart adembenemende details heeft. De kleuren, de symbolen. Elke penseelstreek is volmaakt. Het spel kaarten past precies in zijn hand. Een tarot dat een prins waardig is. Het is een ondraaglijk idee dat een man als hij zoiets moois kan maken.

Wat zou ik al die kaarten graag van dichtbij bekijken. Zelfs nu er een man voor me ligt dood te bloeden en mijn ergste vijand tegenover me zit, heb ik alleen oog voor de magnifieke kunstzinnigheid. Mijn handen trillen als hij de kaarten schudt en er met een dramatisch, zwierig handgebaar een trekt in plaats van dat hij die oproept met magie.

‘Ik heb een paar vragen voor je, Clara. En, hoewel ik ervan overtuigd ben dat jij altijd goudeerlijk bent, vrees ik dat ik een veroordeelde niet

op haar woord kan geloven.’ Hij legt de getrokken kaart op zijn handpalm.

De Negen van Zwaarden. Een vrouw ligt in bed, half onder een laken terwijl negen zwaarden haar op het matras vastprikken. Haar gezicht is vertrokken van pijn.

Het moet een hele dag hebben gekost om deze kaart te inkten. Het niveau van de detaillering – en dus van de kracht die in deze kaart zit – is ongelooflijk. Maar mijn verbazing wedijvert met mijn afschuw, want ik weet wat die kaart betekent en wat er nu gaat gebeuren. Het heeft me verbaasd dat die kaart tijdens mijn rechtszaak niet tegen me is gebruikt, al was ik ervan uitgegaan dat dat kwam omdat mijn lot al ver voor aanvang van mijn proces bezegeld was. Waarom zouden ze een kaart verspillen aan een type zoals ik?

‘Mag ik je verzoeken?’ vraagt hij. Alsof ik iets anders kan doen dan me schrap zetten en mijn hand op de Negen van Zwaarden leggen.

Een zilverkleurige flits, en de kaart gaat op in koude witte vlammen. Het vuur verandert in negen spiesen van licht en schaduw die mijn hand pijnloos aan de zijne prikken, waardoor onze handpalmen met elkaar zijn verbonden. In de ogen van de prins verschijnt een intense blik.

Er gaat een rilling door me heen, en ik voel me heel even uit balans gebracht als de magie haar werk doet. De spanning uit mijn verwaarloosde en mishandelde lichaam trekt weg via mijn schouders. *Ontspan je*, fluistert de magie van de kaart, *geef eraan toe...*

‘Je naam?’

‘Clara,’ zeg ik. Ook al wist hij dat al. Een van de negen glanzende zwaarden verdwijnt.

‘Waarom zit je hier, Clara?’

Hij speelt met me. ‘Voor het illegaal inkten, verkopen en gebruiken van tarotkaarten zonder te zijn afgestudeerd aan de Arcana Academy en te zijn ingedeeld bij een clan,’ zeg ik. Het voelt alsof de woorden niet van mij afkomstig zijn. Alsof ze uit me worden getrokken door onzichtbare draden die zich bewegen in mijn keel. Een volgend zwaard verdwijnt.

Ik voeg er niet aan toe dat mensen zoals ik – zonder geld en toegang tot de tarotkennis – niet tot zulke maatregelen zouden worden gedwongen als hij, zijn familie en hun wetten die bepalen hoe het arcana wordt onderwezen en gebruikt, er niet waren geweest. En dat het aan illegale inkters zoals ikzelf te danken is dat het gewone volk uit het koninkrijk überhaupt kan zien hoe het arcana hun leven beter kan maken.

‘Dus het illegaal inkten heeft je in Halazar doen belanden.’ Hij klakt met zijn tong. ‘En wat heb je gedaan sinds je voor die misdaden gevangen zit?’

‘Kaarten geïnt op bevel van directeur Glavstone.’ Het derde zwaard verdwijnt.

‘Vals kreng,’ bijt de gevangenisdirecteur me toe terwijl hij me boos aankijkt met zijn gele ogen, alsof ik hém heb verraden.

‘Ja, dat zal dan wel,’ zeg ik achteloos. Ik meen de prins even te horen grinniken, maar dan schudt hij zijn hoofd en is alle vrolijkheid prompt verdwenen.

‘Hoeveel kaarten heb je het afgelopen jaar voor de gevangenisdirecteur geïnt?’

‘Honderden, misschien bijna duizend.’ Het antwoord is vaag, maar eerlijk. Ik heb de aantallen nauwelijks bijgehouden... ‘Vaak was het verscheidene uren per dag.’ Het vierde zwaard verdwijnt.

‘Van welke tekens?’

‘Alle tekens uit het Kleine Arcana.’ Zwaard numero vijf verdwijnt.

‘Ook kaarten uit het Grote Arcana?’

‘Ik weet niet hoe je kaarten uit het Grote Arcana moet inkten, dat weet niemand,’ zeg ik zonder omhaal. Zwaard zes is weg. De kennis van die magie is al heel lang verloren – als die ooit heeft bestaan – en is tegenwoordig niet meer dan folklore.

Hij vertrekt zijn lippen tot een spottend glimlachje. ‘Zou je kaarten uit het Grote Arcana hebben geïnt als je had geweten hoe dat moet?’

‘Dan zou ik het hebben geprobeerd,’ beken ik. Moeder, mijn arcana-lerares, heeft tegen me gezegd dat ik dat nooit mocht proberen – dat het niemand ooit was gelukt en dat ik mijn talenten beter op andere

dingen kon richten. En dat het, mocht het me lukken, alleen tot ongeluk zou leiden. Maar het heeft me altijd moeite gekost om te doen wat me gezegd wordt wanneer de gelegenheid zich voordeed. Als ik ook maar een vaag idee had gehad waar ik moest beginnen, zou ik het zeker hebben geprobeerd.

Er zijn nog twee zwaarden over.

Prins Kaelis houdt zijn hoofd schuin en kijkt me aandachtig aan alsof ik een of ander beestje ben.

‘Nou, dan heb je kennelijk je lesje niet geleerd tijdens je verblijf hier,’ zegt hij ernstig. ‘Mensen zoals jij – die de zorgvuldig geschapen orde van het arcana in gevaar brengen en een bedreiging vormen voor onze maatschappij door krachten in de handen te laten vallen van degenen die niet zijn onderwezen in het gebruik ervan... mensen die niets hebben geleerd van hun fouten – zullen de gevolgen van hun daden moeten ondergaan. Hoe vind je dat ik jou moet behandelen?’

‘Genadig.’ Een antwoord waar ik zelf heel even om moet grijnzen.

Hij snuift spottend en zijn sluwe glimlach – als die van een kat die op het punt staat een prooi te bespringen – verbreedt tot een volle, roofdierachtige grijns. Nog één zwaard over, nog één vraag te gaan. Ik vrees dat hij het ergste tot het laatst heeft bewaard. Ik zet me schrap.

‘Wie was het?’

‘Wie was wat?’ Pijn trekt door mijn hand en schiet langs mijn arm omhoog. De tol van geen antwoord geven.

‘Wie binnen de Arcana Academy heeft jou en die kleine organisatie waar je deel van uitmaakte toegang gegeven tot mijn materiaal?’

Ik klem mijn kaken zo strak op elkaar dat er iets klikt. Mijn tanden doen pijn. *Nee. Nee!* zeg ik in gedachten tegen mezelf. Ik geef haar naam niet prijs. Zelfs niet nu ik het gevoel heb dat een onzichtbaar mes mijn huid – van pols tot schouder – langzaam lossnijdt.

‘Ik... ik...’ Ik probeer de vraag te ontwijken. De pijn maakt mijn gedachten wazig. Het lijkt alsof mijn arm in kokend zuur wordt gedompeld.

Kaelis haalt zijn voeten van Glavstones rug en buigt zich naar me toe. Het licht van de magie die onze handen aan elkaar heeft geregen

geeft de bleke randen van zijn gezicht iets spookachtigs en verdiept de schaduwen in de holtes van zijn wangen en onder zijn ogen.

Nu ik hem zo zie, is het makkelijk om me af te vragen of het klopt dat hij een leeggeborene is – een werper van omgekeerde kaarten, een verschrikking die tot dan toe enkel in legendes heeft bestaan. En dat hij met de verknipte magie van zo'n kaart clan Kluizenaar heeft vernietigd, waardoor die alleen nog in herinneringen bestaat.

‘Zeg op.’

Ik klem mijn kaken op elkaar en zwijg. Ik heb de schuld op me genomen zodat geen van mijn dierbaren dat zou hoeven doen. Ik weiger om nog iemand te verliezen die me na staat. Niet aan hém.

‘Ik moet je nageven dat ik onder de indruk ben van de hoeveelheid pijn die je kunt verdragen gezien de abominabele staat waarin je verkeert.’

Ik ontbloot mijn tanden naar hem. De zwaarden onder mijn huid hebben mijn borstkas bereikt en leven zich uit op mijn longen.

‘Maar je weet dat de pijn enkel erger zal worden. Dus vertel het me, Clara... wie heeft dat materiaal uit de Arcana Academy gestolen?’

‘Een... student...’ Een seconde van uitstel, maar het gloeiende zwaard dat mijn hand doorboort verdwijnt niet, evenmin als de pijn.

Vreemd genoeg veroorzaakt mijn koppigheid pretlichtjes in zijn ogen, al gaat hij gewoon door. ‘Ik wil een naam. Je weet dat ik een naam van je wil horen.’

‘Clara is een naam.’ Ik probeer uit alle macht manieren te bedenken om het geven van een antwoord te vermijden. Mijn keel doet pijn terwijl ik de waarheid ontwijk die de magie van me wil. Duizend messen snijden door mijn spieren en ik zie sterretjes dansen. Ik ben zo verzwakt dat ik bijna flauwval van de pijn.

Zijn vingers verstrakken zich om de mijne en onze handen trillen. Het is alsof hij mijn vervagende bewustzijn lichamelijk aan mijn lichaam bindt. ‘Hoe heet de student, of waren het er meerdere, die jou de toegang heeft verschaft tot inktbenodigheden die uitsluitend tot de academie behoren?’ gromt hij.

‘Arina.’ De naam ontsnapt me als een pijl uit een boog en suist helemaal van Halazar de rivier over naar het fort van de academie. De plek

waar mijn zusje – mijn enige nog levende bloedverwant – nog steeds studeert. Maar waarschijnlijk niet lang meer. Mijn zwakheid heeft haar zojuist ter dood veroordeeld. Kille afschuw trekt door me heen, guurder dan de koudste winters.

‘Heel goed. Dat vermoedde ik al.’ De prins haalt zijn hand weg, en het zilverachtige licht vervaagt. De pijn verdwijnt, maar een schuldgevoel, zo zwaar als de wereld, verplettert me. Ik heb al mijn kracht nodig om niet ineen te zakken op de stoel.

Hij gaat staan en torent boven me uit. ‘Nu staat je nog maar één ding te wachten.’

Ik kijk naar hem op zonder nog de moeite te nemen de haat in mijn ogen te verbergen. Maar kennelijk windt mijn afkeer hem op. *Verknipte klootzak.*

‘Ik veroordeel je ter dood. Bij zonsondergang zul je sterven, Clara Graysword.’ Deze uitspraak schenkt hem duidelijk immense vreugde.

‘Wat?’ Van schrik wordt mijn stem zachter. Ik was veroordeeld om hier te sterven... maar ik kon nog ademen. Ik had mijn ontsnapping zitten beramen. Hoe klein de kans ook was, ik had hoop gehouden.

Kaelis loopt naar de deur en snauwt de Stellis een bevel toe, die daarna Glavstone oprapen en hem de kamer uit dragen.

De prins kijkt even achterom. ‘Geniet van je laatste uur, arcanaverraadster.’

De deur slaat dicht en de grendel wordt dichtgeschoven.

Een uur is niet veel tijd. Maar het is genoeg om mezelf te herpakken en mijn volgende zet te plannen.

Ik moet even flink slikken en laat me achterover zakken in de stoel. Met in paniek raken verspil ik alleen maar kostbare minuten aan ondoordachte handelingen. Ik moet kalm en strategisch blijven denken voor Arina. Ontsnappen en haar waarschuwen is vermoedelijk de enige manier om te voorkomen dat ze een afschuwelijke dood sterft door Kaelis' hand of, nog erger, dat ze wordt gebrandmerkt en naar de molens wordt gestuurd.

Ik ga eerst naar de kasten. Die zitten natuurlijk op slot, maar de sloten zijn zo onbenullig dat het lijkt alsof ze er alleen voor de sier zijn. Ik loop terug naar de stoelen en trek een stoffeerspijker uit de satijnen bekleding. Het ding is net lang genoeg om bij het eenvoudige slot van de kastdeur te komen. Met behulp van de spijker en wat brute kracht breekt het slot en gaat de deur open.

In de eerste kast liggen rijen stoffige wijnflessen. Ik ga naar de volgende kast. Die staat vol met boeken over het arcana en ik moet me inhouden om er niet ogenblikkelijk doorheen te gaan bladeren.

Nou ja, als ik toch moet sterven, dan liever met een goed boek in mijn handen en bijna stomdronken.

Door naar kast numero drie...

‘Hebbes!’ Ik glimlach van oor tot oor wanneer de deur van de derde kast openzwaait. Het is zo lang geleden dat ik heb geglimlacht dat mijn gezicht er zowaar pijn van doet. ‘Kaelis, stomme sukkel die je bent.’ Arina had altijd geklaagd dat de prins nooit iets over het hoofd zag, wat haar verzetsdaden op de academie bemoeilijkte. Maar bij het zien van het bewijs voor me waag ik dat te betwijfelen.

Tenzij... tenzij hij wilde dat ik dit zou vinden en hij me hier daarom zonder bewaking heeft achtergelaten. Het zou kunnen. Maar zelfs dan zal dat niets aan mijn handelingen veranderen omdat het alternatief een wisse dood is. Nu ik een kans heb, zal ik die grijpen.

De kast staat vol benodigdheden om kaarten mee te inkten: penselen van mensenhaar in alle soorten en maten. Bussen vol zeldzame pigmenten en flessen met olie, klaar om met een paletmes te worden gemengd. En de spullen waar ik boven alles dol op ben... inktpotten en pennen.

Eén plank wordt geheel in beslag genomen door lege kaarten. Ik ga met mijn duim langs de randen, genietend van de textuur van het papier. De droom van iedere kaartinkter.

Ik doe geen moeite om mijn sporen te verbergen. Daar is geen tijd voor. Mijn enige kans is om zo ver en zo snel mogelijk bij Halazar vandaan te komen.

Het inkten van een kaart – zelfs als die een eenvoudige, uiterst fundamentele afbeelding heeft – kost me bijna tien minuten. Terwijl ik de benodigdheden op de vloer voor me uitstal, ga ik in gedachten na met welke kaarten ik de meeste vaardigheid heb. Ik besluit dat ik tijd heb om er drie te inkten en ga aan de slag.

Ik pak twee bussen, een voor Pentakels en een voor Kelken. Die zijn echter allebei leeg. Vloekend grijp ik een derde bus, voor Staven, maar ook die is leeg. De vierde bus is de enige waar nog pigmentpoeder in zit. Ik staar naar het iriserende obsidiaanpoeder. Dit spul wordt gebruikt om de kaarten van Zwaarden mee in te kleuren. En Zwaarden zijn nutteloos voor wat me te doen staat.

Maar ik zal ervoor zorgen dat het werkt, ook al hoort het niet te werken.

Elk kaartteken heeft zijn eigen unieke pigment. Elke Arcanist die ik ooit heb gekend kan de kaarten van Zwaarden uitsluitend inkten met het stof van valkenveren uit de Barren Mountains, Pentakels met gedroogde en tot poeder vermalen bessen uit de Desert Reaches, Staven met de as van taxushout uit de van monsters vergeven Blood Forests en Kelken met tot poeder vermalen kristal uit de diepten van de Drowned Mines. Elk teken met elk willekeurig poeder kunnen inkten was een gave, had moeder vaak gezegd. Zelfs zij had dat niet gekund.

En hoe hard ik het ook heb geprobeerd, het is een vaardigheid die ik nooit aan iemand anders heb kunnen doorgeven.

Ik schep het pigmentpoeder in twee inktpotten en meng het met een paar druppels water uit een fles die ook in de kast stond. Daarna druk ik de punt van een vulpen in een van mijn vingertoppen. Uit het wondje welt een druppel bloed op. Ik houd mijn vinger boven de inktpot zodat het bloed in de inkt druppelt.

Voor Arcanisten is bloed geen noodzakelijk onderdeel van het proces, maar het is de enige manier die ik ken om een pigment dat bedoeld is voor het ene teken te gebruiken voor een ander. Moeder heeft me geleerd om de magie op natuurlijke wijze te laten stromen zodat de kaarten een verlengstuk van mezelf worden. De ontdekking van deze methode voor het mengen van pigmenten was een gelukstreffer.

Nu de inkt is opgeladen met mijn kracht, begin ik met tekenen. Ook nu er in mijn achterhoofd een klok mee tikt, teken ik met vaste hand. Ik heb dit al zo vaak gedaan dat het als vanzelf gaat. Ik tekende al voordat ik kon lezen.

Het inkten van kaarten was mijn reddingsboei. Toen ik er op mijn dertiende net alleen voor stond, hongerig en met Arina's hand in de mijne; onze vader allang vertrokken en onze moeder dood... besepte ik dat ik mijn vaardigheid kon gebruiken om aan eten te komen en om onszelf te beschermen. Arina volgde mijn voorbeeld, als de eigenzinnige kleine rebel die ze is.

Zodra de drie kaarten af zijn, steek ik er twee achter de band om mijn borsten. De derde druk ik tegen mijn borstkas, waar de kaart met